ΜΙΑ ΣΚΛΗΡΗ ΑΝΑΓΚΗ

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

Οἱ προμηθευταὶ τοῦ τυπογραφικοῦ χάρτου εἰδοποίησαν τοὺς πελάτας των, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ ἡμέτερα περιοδικά, ὅτι, ἀρθείσης τῆς χρυσῆς βάσεως τῆς δραχμῆς, ἡ τιμὴ τοῦ δημοσιογραφικοῦ χάρτου, παρακολουθοῦσα τὴν ἄξίαν τοῦ χρυσοῦ ὁλλαρίου, ΔΙΠΛΑΣΙΑΖΕΤΑΙ περίπου. Ἡ τεραστία αὐτὴ αὔξησις τῆς κυριωτέρας δαπάνης τῶν δημοσιογραφικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀνατρέπει καθ' ὁλοκληρίαν, ὅπως εἶνε φανερόν, τὰς οἰκονομικὰς βάσεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐλειτούργουν ἕως τώρα. Καὶ διὰ μὲν τὰς ἐφημερίδας, ἡ κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσιν ἐπιβληθεῖσα τελευταίως διὰ νόμου ἐλάττωσις τῶν σελίδων κατὰ τὸ ἥμισυ, ἀφίνει πιθανῶς εἰς αὐτὰς ἐλάχιστον περιθώριον, ἐπιτρέπον ἐπ' ὀλίγον ἀκόμη καιρὸν τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐκδόσεώς των, χωρὶς μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς πωλήσεως, μολονότι καὶ μεταξὺ τῶν ἰδιοκτητῶν τοῦ ἡμερησίου Τύπου ἀνταλλάσσονται ἤδη σκέψεις περὶ αὐξήσεως τῶν φύλλων εἰς δύο δραχμάς. Ἀλλὰ τὰ περιοδικά, ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος ἐκδιδόμενα, καὶ μὴ δυνάμενα συνεπῶς νὰ καταφύγουν εἰς τὸ αὐτὸ ριζικὸν μέτρον τῆς ἐλαττώσεως κατὰ τὸ ἥμισυ τῶν σελίδων, χωρὶς νὰ ἀλλοιώσουν τελείως τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν μορφήν των καὶ νὰ χάσουν κάθε ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἀναγνώστην, εὑρίσκονται ἐνώπιον πραγματικοῦ οἰκονομικοῦ ἀδιεξόδου. Ἐκτός, ἄλλως τε, τοῦ διπλασιασμοῦ τῆς τιμῆς τοῦ χάρτου, ἐδιπλασιάσθη ἐπίσης καὶ ἡ τιμὴ τῶν μελανῶν, ἰδίως τῶν ἀκριβωτάτων τριχρωμικῶν, τὰς ὁποίας τὰ περιοδικὰ μεταχειρίζονται, καθὼς καὶ ἄλλων τυπογραφικῶν ὑλικῶν, ἀπὸ τὴν Εὐρώπην κομιζομένων. Ἐπεβαρύνθησαν ἀκόμη τὰ περιοδικὰ διὰ τοῦ τελευταίου περὶ τοῦ σχήματος τῶν ἐφημερίδων νόμου μὲ σημαντικὰς μηνιαίας καταβολὰς εἰς τὰ ταμεῖα ἀνεργίας συντακτικοῦ καὶ τυπογραφικοῦ προσωπικοῦ καὶ συντάξεως ἐφημεριδοπωλῶν. Κατὰ κοινήν, λοιπόν, ἀπόφασιν, ὑπαγορευομένην ἀπὸ ἐπιτακτικὴν καὶ ἀναπόφευκτον ἀνάγκην, τὸ «Μπουκέτο», ἡ «Ἑβδομάς», ἡ «Οἰκογένεια» καὶ ὁ «Θεατὴς» αὐξάνουν τὴν τιμὴν τῆς πωλήσεώς των κατὰ μίαν δραχμήν, ἤτοι θὰ πωλοῦνται ἀπὸ σήμερον δραχμὰς τέσσαρας (4). Ἡ κατὰ 30 ο)ο μόνον αὔξησις τῆς τιμῆς τῆς πωλήσεώς μας δὲν εἶνε βεβαίως ἀρκετὴ νὰ καλύψῃ τὴν ἐπὶ πλέον δαπάνην, ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὴν ὑπερτίμησιν τοῦ χάρτου καὶ τῶν τυπογραφικῶν ὑλικῶν καὶ ἡ ὁποία, ὡς ἐξετέθη ἀνωτέρω, πλησιάζει τὰ 100 ο)ο. Ἀλλ' ἐθεωρήσαμεν καθῆκον μας νὰ μὴ ἐπιβαρύνωμεν μὲ ὁλόκληρον τὴν δαπάνην ταύτην τὸ ἀναγνωστικὸν κοινόν, ὑποβαλλόμενοι εἰς σοβαρὰν θυσίαν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ τὴν ὑποστῶμεν ἐπὶ πολύ, βελτιουμένης, ὡς προβλέπεται, μετὰ τὰς πρώτας ἀποτόμους διακυμάνσεις, τῆς ἀξίας τοῦ ἐθνικοῦ μας νομίσματος.

Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν περιοδικῶν :
«ΜΠΟΥΚΕΤΟ», «ΕΒΔΟΜΑΣ»,
«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», «ΘΕΑΤΗΣ».

***

Καὶ ἰδιαιτέρως τὸ «Μπουκέτο» ζητάει συγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀγαπητούς του ἀναγνώστας γιατὶ βρίσκεται στὴ σκληρὴ ἀνάγκη νὰ αὐξήση κατά τι τὴν τιμή του. Βασίζεται ὅμως στὴ μεγάλη, θερμὴ καὶ φανατικὴ ἀγάπη ποὺ τοῦ ἔδειξε ὥς τώρα τὸ ἀναγνωστικό του κοινὸ κι' εἶνε βέβαιο ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τὸ ἀποχωρισθῆ. Εἰς ἀντάλλαγμα, τὸ «Μπουκέτο» ὑπόσχεται κάθε βελτίωσι, πύκνωσι τῆς ὕλης του, δημοσίευσι διαλεχτῶν σελίδων, κτλ. κτλ.

Μὲ ἀγάπη. Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ἕνα βράδυ κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι της, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὶς κουβέντες της καὶ νὰ μάθῃ τί σκέπτεται γι' αὐτόν.

Μὰ πρὶν ἡ πριγκήπισσα μπῆ μέσα, οἱ ἄνθρωποί της τὸν ἀνακάλυψαν, τὸν τράβηξαν ἀπὸ τὴν κρύπτη του καὶ τὸν παράδωσαν στὴν κυρία τους νὰ τὸν κρίνῃ γιὰ τὴ θρασυτάτη πρᾶξι του.

Ὅλοι περίμεναν τὴν ἀπόφασί της, μὰ κατάπληκτοι ἄκουσαν τὴ δούκισσα νὰ τὸν συγχωρῇ μὲ τὴ μεγαλείτερη εὐκολία.

Ἡ ἀπόφασίς της αὐτὴ ἐκρίθηκε δυσμενῶς ἀπὸ τοὺς αὐλικούς, οἱ ὁποῖοι σκέφτηκαν ὅτι, γιὰ νὰ συγχωρήσῃ ἕνα τέτοιο παράπτωμα στὸν Ρισελιέ, αὐτὸ σήμαινε ὅτι τοῦ εἶχε συγχωρήσει καὶ χειρότερα.

Τὸ βέβαιο πάντως εἶνε ὅτι ἡ διαγωγὴ τῆς πριγκηπίσσης, ὄχι μόνο στὴν περίστασι αὐτή, ἀλλὰ καὶ σ' ἄλλες, ἦταν πολὺ ἀσυμβίβαστη πρὸς τὴ θέσι της. Ἦταν μιὰ γυναῖκα ἀνυπότακτη, ἡ ὁποία ἔπινε καὶ γύριζε τὶς νύχτες στὰ πάρκα τοῦ Παρισιοῦ μὲ διάφορους νέους...

Μετὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, γιὰ τὸ ὁποῖο φοβόταν μήπως φτάσει στ' αὐτιὰ τοῦ βασιλέως καὶ ἔχει γι' αὐτὸν δυσάρεστες συνέπειες, ὁ Ρισελιὲ ἀποτραβήχτηκε προσωρινῶς ἀπὸ τὴν πριγκήπισσα κι' ἀφοσιώθηκε σὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶνε ἡ μόνη ποὺ ἀγάπησε κάπως καὶ τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα κράτησε ἀπὸ διάκρισι μυστικό...

Ἦταν μιὰ δούκισσα, μὰ γιὰ τὸ τρυφερό της εἰδύλλιο μὲ τὸν νεαρὸ καὶ θεόρατο Ρισελιὲ θὰ μιλήσουμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο.

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ φυσιοδίφαι ποὺ μελέτησαν τὴ ζωὴ καὶ τὶς συνήθειες τῆς μέλισσας, ἀπέδειξαν ὅτι τὸ ἐργατικὸ αὐτὸ ἔντομο δὲν πετάει πάντα μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα. Συγκεκριμένα, παρατηρήθηκε ὅτι, ὅταν ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν κυψέλη της, διανύει σαράντα περίπου χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Ὅταν ὅμως γυρίζει, φορτωμένη καθὼς εἶνε ἀπὸ τὴ γύρι τῶν λουλουδιῶν, δὲν μπορεῖ νὰ πετάξῃ παραπάνω ἀπὸ δώδεκα χιλιόμετρα τὴν ὥρα, δὲν φτάνει δηλαδὴ οὔτε στὸ ἕνα τρίτο τῆς ταχύτητος τῆς προηγουμένης πτήσεώς της.

***

Τὸ μακροβιώτερο ἀπὸ τὰ ὀπωροφόρα δέντρα καὶ συγχρόνως ἐκεῖνο ποὺ φτάνει στὸ μεγαλείτερο σχετικῶς ὕψος, εἶνε ἡ ἀπιδιά, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ ζῇ καὶ νὰ καρποφορῇ συνεχῶς ἐπὶ τρεῖς αἰῶνες!

Μεταξὺ τῶν μακροβίων καρποφόρων δέντρων συγκαταλέγεται καὶ ἡ μηλιά, ἀλλ' αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ σὲ ἡλικία μεγαλείτερη τοῦ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως αἰῶνος.

***

Πιστεύεται κοινῶς ὅτι γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ κανεὶς τὴν ἡλικία τοῦ ἀλόγου, ἀρκεῖ νὰ κιττάξῃ τὰ δόντια του. Ἀλλὰ μὲ τὸ μέσον αὐτὸ μπορεῖ καὶ νὰ γελαστῇ κανείς τὶς περισσότερες φορές. Γι' αὐτό, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχει νὰ κάμῃ κανεὶς σχετικῶς, εἶνε νὰ ἐξετάσῃ τὶς ρυτίδες τοῦ ζώου ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπ' τὰ μάτια του καὶ ποὺ παρουσιάζονται ἐκεῖ κανονικώτατα μιὰ κάθε χρόνο.

***

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ζῶα ἀποστρέφονται τὸν καπνό, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν τοὺς προσφερθῇ. Τὸ σκυλὶ μάλιστα, ἅμα τοῦ φυσήξουν καπνὸ μέσα στὸ στόμα του, ἀρχίζει νὰ οὐρλιάζῃ.

Ἐν τούτοις, ὑπάρχουν καὶ ζῶα, τὰ ὁποῖα δὲν δείχνουν παρόμοια ἀποστροφὴ πρὸς τὸν καπνό, ἀλλ' ἀντιθέτως εὐχαριστοῦνται μὲ τὴ νικοτίνη καὶ ἐπιζητοῦν μάλιστα τὸ γλυκὺ αὐτὸ δηλητήριο. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγεται κυρίως ὁ παπαγάλος, ὁ ὁποῖος καταντᾶ κάποτε φοβερὸς... φουμαδόρος.

Ἐπίσης τὴν ἴδια ἀγάπη πρὸς τὸ κάπνισμα τρέφουν καὶ μερικοὶ πίθηκοι. Γιὰ νὰ τοὺς καλοπιάσῃ κανείς, δὲν ἔχει παρὰ νὰ τοὺς προσφέρῃ ἕνα τσιγάρο, τὸ ὁποῖο καπνίζουν μέχρι τέλους, μὲ μεγάλη ἡδονή.

***

Κατόπιν σχετικῶν πειραμάτων, ἀποδείχτηκε ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἅμα τοῦ λείψει ὁ ἀέρας ὁ ἀπαραίτητος γιὰ τὴν ἀναπνοή, πεθαίνει μέσα σὲ πέντε λεπτά.

Ἐπίσης ἕνας φυσιολογικὸς ὀργανισμὸς μπορεῖ νὰ ἀνθέξῃ στὴν αὐτονία δέκα μέρες, στὴ δίψα μιὰ βδομάδα καὶ στὴν πεῖνα ἕνα μῆνα περίπου.

***

Στὸ Παλέρμο τῆς Ἰταλίας ἔχει παρατηρηθεῖ κάτι τὸ περίεργο ποὺ παραμένει ἀνεξήγητο καὶ γιὰ τοὺς βοτανικούς τους ἰδιους ἀκόμα. Ὑπάρχει δηλαδὴ ἐκεῖ ἕνα εἶδος κλήματος, κάτω ἀπὸ τὰ σταφύλια τοῦ ὁποίου βγαίνουν μακρὲς καὶ λεπτότατες τρίχες, ποὺ δίνουν ἀταράλλαχτα τὴν ἐντύπωσι γενειάδος!

***

Κατὰ τὴν κατεδάφισι ἑνὸς κομπαναριοῦ στὸ Βίλκσβαρ τῆς Πενσυλβανίας, οἱ ἐργάτες ἔμειναν ἔκπληκτοι ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἐγκαταλελειμμένων φωλιῶν ποὺ βρῆκαν στὰ παράθυρα καὶ στοὺς τοίχους του. Ἡ φωλιὲς αὐτὲς ζύγιζαν ὅλες μαζὶ δυὸ τόννους καὶ σὲ πολλὰ σημεῖα οἱ ἐργάτες χρησιμοποιοῦσαν δυναμίτιδα γιὰ νὰ τὶς ἀνατινάξουν, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν ἀλλοιῶς νὰ προχωρήσουν στὴ δουλειά τους.

***

Τὰ σαλιγκάρια ἔχουν τὴν ἱκανότητα — μόνα αὐτὰ ἀπ' τὸ βασίλειο τῶν ζώων — νὰ ἐπανέρχωνται κάποτε στὴ ζωὴ ὕστερ' ἀπὸ νεκροφάνεια ἀρκετῶν ἐτῶν. Σχετικῶς ἀναφέρεται ὅτι σὲ κάποιο μουσεῖο τοῦ Λονδίνου φυλασσόταν ἐπὶ 4 ἔτη ἕνα σαλιγκάρι, τὸ ὁποῖο ἐθεωρεῖτο νεκρὸ καὶ τὸ ὁποῖο ξαναζωντάνεψε ἔξαφνα ὅταν τὸ ἔβαλαν γιὰ νὰ τὸ πλύνουν μέσα σὲ ζεστὸ νερό. Ἐπίσης δυὸ ἄλλα σαλιγκάρια ποὺ βρισκόντουσαν στὴ συλλογὴ ἑνὸς Ἄγγλου φυσιοδίφου καὶ ἐθεωροῦντο νεκρά, ξαναγύρισαν στὴ ζωὴ μετὰ εἴκοσι χρόνια!

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΥΣΙΑ

Καὶ μιὰ μικρὴ ἀπουσία κάνει πάντα μεγάλο κακό. (Γαλλική).
Ἡ ἀπουσία κάνει τὴν καρδιὰ πιὸ τρυφερή. (Ἀγγλική).
Ἡ ἀπουσία ψυχραίνει τὰ μέτρια αἰσθήματα, ἀλλὰ φλογίζει τὰ δυνατά. (Γερμανική).
Ἡ ἀπουσία εἶνε ἐχθρὸς τῆς ἀγάπης. (Ἱσπανική).
Ἡ ἀπουσία ὀξύνει τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ ἡ παρουσία τὸν δυναμώνει. (Ἰταλική).
Ἡ ἀπουσία κι' ὁ θάνατος μᾶς κάνουν πιὸ ἀγαπητὸ ἕνα φίλο μας. Γιατὶ ὁ ἀπουσιάζων δὲν ζητάει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὸν θυμόμαστε, κι' ὁ νεκρὸς τὰ δάκρυά μας. (Πόπ).